

opusdei.org

Lielā nedēļa ar Pāvestu Francisku

Pāvests Lieldienu vigīlijas
homīlija: kopā ar Jēzu neviena
nakts nav bezgalīga.

18.04.2022

Seko Lieldienas vigīlijas homīlijas
pilnais teksts (tulkoja **pr. Rodions
Doļa**):

“Ak, Ukrainas mīlās zvaigžņotās
naktis.

Ak, miers un maigais rāmums”
(Mihails Bulgakovs, *Baltā gvarde*,
1925.g. redakcijas 21. nodaļa)

Šādā veidā dižais rakstnieks atminās zvaigžņu izgaismoto nakšu skaistumu. Turpretī kara naktis ir nāves spilgtu risu vagotas. Šajā naktī, brāļi un māsas, ļausim lai mūsu roku satver Evaņģēlija sievietes, lai kopā ar viņām mēs atklātu Dieva gaismas rītausmu, kas atspīd pasaules tumsā. Kad nakts jau bija pagājusi un klusām parādījās rītausmas pirmā gaisma, šīs sievietes devās pie kapa, lai svaidītu Jēzus miesas. Un tur viņi piedzīvoja satriecošu pieredzi: vispirms viņas atklāja, ka kaps ir tukšs; tad viņas ieraudzīja divas figūras žilbinošās drēbēs, kuras viņām teica, ka Jēzus ir augšāmcēlies; un viņi nekavējoties skrēja paziņot šo vēsti pārējiem mācekļiem (sal. Lk 24,1-10). Viņas *redz, dzird, pasludina*: ar šīm trīs darbībām ieiesim arī mēs Kunga Lieldienās.

Sievietes redz. Augšāmcelšanās pirmā pasludināšana nav uzticēta formulai, kas jāsaprot, bet gan zīmei, kas jākontemplē. Kapsētā, pie kapa, kur visam vajadzētu būt kārtībā un klusumā, sievietes "atrada, ka akmens no kapa ir atvelts, un, iegājušas iekšā, Kunga Jēzus miesas neatrada" (2-3. pp.). Tātad Lieldienas sākas ar mūsu shēmu izjaukšanu. Tās sasniedz mūs ar pārsteidzošas cerības dāvanu. Taču nav viegli to pieņemt. Dažreiz - mums tas ir jāatzīst - šai cerībai nav vietas mūsu sirdīs. Tāpat kā evaņģēlija sievietēm, arī mūsos valda jautājumi un šaubas, un mūsu pirmā reakcija, saskaroties ar negaidītu zīmi, ir bailes, "zemu noliekta galvas" (sal. 4-5. pp.).

Pārāk bieži mēs skatāmies uz dzīvi un realitāti ar lejupvērstām acīm, raugāmies tikai uz šodienu, esam vīlušies nākotnē, noslēdzamies savās vajadzībās, ieslīgstam apātijas cietumā, turpinām sūdzēties un

domāt, ka lietas nekad nemainīsies. Un tā mēs nekustīgi paliekam pie atteikšanās un fatālisma kapa, un mēs apglabājam dzīves prieku. Taču Kungs šajā naktī vēlas dot mums citas acis, kurās deg cerība, ka bailēm, sāpēm un nāvei nebūs pēdējā vārda pār mums. Pateicoties Jēzus Lieldienām, mēs varam veikt lēcieni no nebūtības uz dzīvību, "un nāve vairs nespēs atņemt mums mūsu eksistenci" (K. Rahner, *Cosa significa la Pasqua* [Ko nozīmē Lieldienas], Breša 2021, 28): tā ir pilnībā un uz visiem laikiem Dieva bezgalīgās mīlestības apskauta. Tiesa, tas var mūs biedēt un paralizēt. Bet Kungs ir augšāmcēlies! Pacelsim acis augšup, noņemsim rūgtuma un skumju plīvuru no savām acīm, atvērsimies Dieva cerībai!

Otrkārt, *sievietes dzird*. Kad viņas bija redzējušas tukšo kapu, divi vīri spīdošās drēbēs tām sacīja: "Kāpēc

jūs meklējat starp mirušajiem to, kas ir dzīvs? Viņa šeit nav, Viņš ir augšāmcēlies" (5-6. pp.). Mums ir labi dzirdēt un atkārtot šos vārdus: *Viņa šeit nav!* Katru reizi, kad mēs apgalvojam, ka esam sapratuši visu par Dievu, ka spējam Viņu iekļaut savās shēmās, atkārtosim sev: *Viņa šeit nav!* Ikreiz, kad mēs meklējam Viņu tikai pārejošās emocijās vai vajadzības brīdī, lai vēlāk atstātu Viņu malā un aizmirstu Viņu ikdienas konkrētajās situācijās un izvēlēs, atkārtosim sev: *Viņa šeit nav!* Un, kad mēs domājam ieslodzīt Viņu mūsu vārdos, formulās un ieradumos, bet aizmirstam meklēt Viņu dzīves tumšākajos nostūros, kur ir tie, kas raud, cīnās, cieš un cer, tad atkārtosim: *Viņa šeit nav!*

Ieklausīsimies arī sievietēm uzdotajā jautājumā: "Kāpēc jūs meklējat starp mirušajiem to, kas ir dzīvs?". Mēs nevaram svinēt Lieldienas, ja turpinām palikt nāvē; ja paliekam

pagātnes gūstekņi; ja dzīvē mums nav drosmes ļaut Dievam mūs piedot, mainīties, pārtraukt ļaunos darbus, izšķirties par Jēzu un Viņa mīlestību; ja mēs ticību reducējam līdz amuletam, padarot Dievu par skaistu pagātnes atmiņu, tā vietā, lai šodien sastaptu Viņu kā dzīvu Dievu, kas vēlas pārveidot mūs un pasauli. Kristietība, kas meklē Kungu starp pagātnes paliekām un ieslēdz Viņu ieradumu kapā, ir *kristietība bez Lieldienām*. Bet Kungs ir augšāmcēlies! Nekavēsimies pie kapiem, bet iesim un no jauna atklāsim Viņu, To, kas ir dzīvs! Un nebaidīsimies meklēt Viņu arī mūsu brāļu un māsu sejās, to cilvēku vēsturē, kuri cer un sapņo, to cilvēku sāpēs, kuri raud un cieš: Dievs ir tur!

Visbeidzot *sievietes pasludina*. Ko viņas pasludina? Augšāmcelšanās prieku. Lieldienas nenotiek, lai iekšēji mierinātu to, kas apraud Jēzus nāvi, bet lai atvērtu sirdis

neparastajai vēstij par Dieva uzvaru pār ļaunumu un nāvi. Tādēļ Augšāmcelšanās gaisma nevēlas noturēt sievietes personīga prieka aizgrābtībā, tā nepieļauj sastingušu attieksmi, bet rada mācekļus-misionārus, kuri "atgriežas no kapa" (sal. 9. p.) un nes visiem augšāmcelta Evaņģēliju. Tāpēc sievietes pēc tam, kad bija redzējušas un dzirdējušas, skrēja paziņot mācekļiem par augšāmcelšanās prieku. Viņas zina, ka var tikt uzskatītas par jukušām, arī Evaņģēlijs saka, ka viņu vārdi skanēja "kā blēņas" (11. p.), bet viņām nerūp reputācija, sava tēla aizstāvēšana; viņas nemēra savas jūtas, viņas nerēķina savus vārdus.

Cik skaista ir Baznīca, kas šādā veidā iet pasaules ielās! Bez bailēm, bez taktikas un oportūnisma, tikai ar vēlmi nest Evaņģēlija prieku visiem. Mēs esam aicināti uz šo: piedzīvot augšāmcelto Kungu un dalīties tajā ar citiem; noraut akmeni no kapa,

kurā mēs bieži esam ieslēguši Kungu,
lai izplatītu Viņa prieku pasaulē.
Ļausim Jēzum, Viņam, kas ir Dzīvs,
augšāmcelties no kapiem, kuros
esam Viņu ieslēguši; atbrīvosim Viņu
no formalitātēm, kurās bieži vien
esam Viņu ieslodzījuši; pamodīsimies
no klusās dzīves miega, kurā reizēm
esam Viņu noguldījuši, lai Viņš
mums vairs netraucētu un neradītu
neērtības. Nesīsim viņu mūsu
ikdienas dzīvē: ar miera žestiem šajā
kara šausmu laikā; ar izlīgumu
izjauktās attiecībās un līdzjūtību pret
tiem, kam tas ir nepieciešams; ar
taisnīguma darbiem nevienlīdzības
vidū un patiesības darbiem melu
vidū. Un, pats galvenais, ar
mīlestības un brālīguma darbiem.

Brāļi un māsas, mūsu cerība saucas
Jēzus. Viņš ir iegājis mūsu grēka
kapā, Viņš ir nonācis vistālākajā
punktā, kur mēs bijām pazuduši,
Viņš ir gājis cauri mūsu baiļu
mudžekļiem, Viņš ir nesis mūsu

apspiestības smagumu un no mūsu
nāves tumšākajām dzīlēm Viņš ir
pamodinājis mūs dzīvei un pārvērtis
mūsu sēras dejā. Svinēsim Lieldienas
kopā ar Kristu! Viņš ir dzīvs un
joprojām iet mums līdzās, pārveido
un atbrīvo. Kopā ar Viņu ļaunumam
vairs nav varas, neveiksme nevar
mūs atturēt sākt no jauna, nāve kļūst
par pāreju uz jaunas dzīves sākumu.
Jo ar Jēzu, ar Augšāmcēlušos,
neviena nakts nav bezgalīga, un pat
visbiezākajā tumsā spīd rīta
zvaigzne.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/liela-nedela-ar-pavestu-
francisku/](https://opusdei.org/lv-lv/article/liela-nedela-ar-pavestu-francisku/) (10.04.2025)